

Список використаних джерел:

1. Закон України від 22.03.2012 № 4616-VI «Про охоронну діяльність».
2. Сачаво А.Г. Адміністративно-правові основи діяльності приватних охоронних структур та їх взаємодія з ОВС України: дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2004.

Колесникова Т.Л.

студентка,

*Дніпропетровський національний університет
імені Олеся Гончара*

**ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ НА ПРАКТИЦІ
СИСТЕМИ ЕЛЕКТРОННОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ПДВ**

Податок на додану вартість (ПДВ) є непрямим податком, який стягується до загальнодержавного бюджету України і його надходження становлять більше 40% всіх податкових надходжень бюджету. Адміністрування цього податку є найбільш складним. Ведення в дію в 2015 році системи електронного адміністрування вплинуло на певні етапи його адміністрування.

Метою статті є висвітлення теорії запровадження електронних рахунків, визначення певних неузгодженостей, розкриття деяких проблемних аспектів, які стосуються дії системи електронного адміністрування ПДВ в Україні.

Питання адміністрування ПДВ розглядалися такими вітчизняними вченими, як: І. Вакулич, Т. Калінеску, М. Кучерявенко, А. Селіванов та інші. Однак на сьогодні адміністрування ПДВ в Україні залишається найбільш проблемним і недосконалим питанням. Питання електронного адміністрування не досліджувались в зв'язку з новизною даного явища. Публікації на цю тему знаходять відображення у статтях А. Антоненка, С. Греци, А. Найдено, М. Огійчук, І. Горковенко, І. Сколотій та інших.

Одним з ініціаторів електронного адміністрування ПДВ є В.Б. Епштейн. Сутність цього механізму, полягає у відокремленні грошових потоків: підприємства відкривають в банківських установах спеціальні рахунки (надалі ПДВ-рахунки), які повинні використовуватися для розрахунків зі сплати податку на додану вартість. При здійсненні господарської діяльності оплата за товар повинна здійснюватись окремими платежами: на поточний рахунок перераховується основний платіж за товар (без ПДВ), а на спеціальний – безпосередньо сума ПДВ. Теоретично, схема ПДВ-рахунків ефективно вирішує проблему незаконного відшкодування: за умови заборони списання з них коштів у інших напрямках, ніж до бюджету чи на ПДВ-рахунок контрагента, незаконне відшкодування ПДВ має знівелюватись та в результаті знищене як системне явище. Такий механізм є досить дієвим, і що важливо, оскільки це електронні рахунки без ручного втручання, то держава зможе реально перейти до автоматичного відшкодування ПДВ, зменшивши його терміни, адже небезпека втратити кошти через розкрадання при системі ПДВ-рахунків відсутня: навіть у разі отримання незаконного відшкодування

злочинці не зможуть вивести ці кошти за межі системи ПДВ-рахунків, і держава зможе рано чи пізно їх повернути [1].

В рамках податкової реформи, система електронного адміністрування ПДВ в Україні була запроваджена згідно Закону України від 28 грудня 2014 р. № 71-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи», яким були внесені зміни до ПКУ в частині його доповнення статтею 201¹ «Електронне адміністрування податку на додану вартість» [2].

Фактично, СЕА об'єднала та зв'язала між собою такі елементи адміністрування податку на додану вартість як: облік податку на додану вартість в органах Державної фіскальної служби, реєстрацію податкових накладних та подання податкової декларації з ПДВ. Основне нововведення полягає в тому, що на законодавчому рівні з'явилося абсолютно нове поняття: реєстрація податкової накладної в Єдиному реєстрі податкових накладних (надалі ЄРПН), в якій загальна сума податку не перевищує суму, обчислену відповідно до пункту 200^{1.3} статті 200¹ ПКУ [3]. Цієї суми може не вистачити, щоб зареєструвати податкові накладні за звітний період. У цьому випадку платник ПДВ поповнює свій ПДВ-рахунок на необхідну суму (різницю між сумою, на яку платник податку бажає виписати податкову накладну і сумою, яка перебуває на ПДВ-рахунку на час виникнення податкових зобов'язань з ПДВ) зі свого поточного рахунку.

Проаналізувавши СЕА в частині реєстрації податкових накладних можна говорити про те, що платники податків, за встановлених законодавством умов не поспішають перераховувати власні кошти для реєстрації податкової накладної, у випадку недостатньої суми на ПДВ-рахунку, особливо в кризових умовах сьогодення. СЕА ПДВ на практиці призводить до того, що платник податку, маючи недостатній ліміт для реєстрації вимушений чекати, коли його контрагент-продавець зареєструє свою податкову накладну, яка для платника є підтвердженням податкового кредиту (оскільки саме факт реєстрації податкової накладної є доказом права на податковий кредит). Строк реєстрації в ЄДРПН здійснюється протягом 15 календарних днів, і якщо існує є ймовірність отримати «вхідну» податкову накладну, бухгалтер підприємства буде очікувати її реєстрацію. Особливо це стосується тих підприємств, що мають від'ємне значення формули. Це зустрічається на підприємствах, що містять в структурі собівартості своєї продукції, робіт і послуг, невелику частку витрат, пов'язану із залученням ресурсів з боку інших підприємств, тобто сума придбання товарів менше, ніж реалізація. Це не означає, що всі ці підприємства працюють в тіні, але всі вони мають проблему від'ємної формули [4].

На сьогоднішній день існує можливість повернення так званої «переплати» з ПДВ-рахунку. Це є також позитивною новацією у сфері електронного адміністрування, оскільки перші редакції законодавства щодо СЕА не передбачали такої процедури. З правової точки зору, процедура повернення коштів на поточний рахунок платника є дещо неузгодженою, оскільки податкова декларація з ПДВ складається та подається до органу ДФС у гривнях без зазначення копійок, а податкові накладні, які реєструються в ЄДРПН – в гривнях з зазначенням копійок. Отже, певні розбіжності можуть виникати, і орган ДФС,

посилаючись на виникнення таких розбіжностей, може формально відмовити поверненню коштів з ПДВ-рахунку платнику податку.

Граничний термін для самостійної сплати платником своєї податкових зобов'язань визначений протягом 10 днів після граничного строку подання податкової декларації. Отже, платник повинен сплатити суму узгоджених податкових зобов'язань на ПДВ-рахунок. Згідно реєстрів, які формують органи державної фіскальної служби стосовно сум податкових зобов'язань, визначених платниками податків у податкових деклараціях, органи казначейства не пізніше граничного строку для самостійної сплати платниками податкових зобов'язань перераховують кошти з ПДВ-рахунків до бюджету.

Однак, на практиці, існують непоодинокі випадки перерахування органами казначейства цих коштів значно раніше встановленого терміну. Тобто, на законодавчому рівні не визначені чіткі терміни перерахування коштів платників податку до бюджету. Це призводить знову ж до додаткового акумулювання коштів платників, оскільки бухгалтер повинен відстежувати наявність коштів на ПДВ-рахунку для сплати практично в онлайн-режимі. Може бути, що суми на ПДВ-рахунку достатньо для погашення податкових зобов'язань та платнику не потрібно їх сплачувати, однак сформувавши витяг раніше дати сплати та не побачивши необхідних коштів на ПДВ-рахунку (які на цей час вже списані органами казначейства, а платник про це не знає), щоб не виникла недоїмка, платник поповнює свій рахунок, оскільки і не передбачає, що ці кошти вже були списані в рахунок погашення зобов'язань з ПДВ по декларації. Звісно, платник може зробити витяг на отримання інформації щодо стану свого ПДВ-рахунку, однак цей витяг робиться тільки за 1 день, а не за період, тому виникає необхідність перевіряти стан свого рахунку практично кожен день для відстежування руху коштів на ПДВ-рахунку, щоб розуміти, на яку саме суму необхідно поповнити свій ПДВ-рахунок для сплати узгоджених податкових зобов'язань.

Незважаючи на те, що визначений зміст СЕА ПДВ як «електронний», на практиці мають місце наступні випадки:

- штучне втручання у формування відомостей в СЕА ПДВ;
- ручне блокування або затримки у реєстрації податкових накладних;
- проблеми з поданням уточнюючих розрахунків (збільшення суми до сплати);
- несвоєчасне списання коштів з ПДВ-рахунку до бюджету;
- неправомірна відмова у прийнятті податкової звітності з ПДВ у строки, встановлені нормами ПКУ.

Проаналізувавши деякі аспекти СЕА ПДВ, можна зробити загальний висновок, що процес адміністрування на етапі її впровадження не вирішив усіх проблем, однак є взагалі позитивним кроком. Ускладнення процесу адміністрування ПДВ має місце в певних питаннях, оскільки існує досить велика залежність від технічних ресурсів як платника податку, так і контролюючих органів, відповідальність законодавством на цьому рівні не передбачена. Однак можна сподіватись, що цей етап лише є перехідним, і удосконалення системи адміністрування з часом дасть свої результати.

Список використаних джерел:

1. Грицюк А.Г. Перспективи попередження зловживань з ПДВ запровадженням спеціальних рахунків / А.Г. Грицюк // Форум права. – 2011. – № 3. – С. 178-185. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index
2. «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» Закон України від 28 грудня 2014 р. № 71-VIII / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/71-19>
3. «Податковий кодекс України» від 02.12.2010р. №2755-VI (із змінами та доповненнями) / [Електронний ресурс]. – <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
4. Сокотенюк С.М. Особливості прийняття та застосування електронного адміністрування ПДВ в Україні / Сокотенюк С.М. // Ефективна економіка. – № 2, 2016. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4859>

Кучинський Ю.Д.

здобувач,

Державний науково-дослідний інститут МВС України

**ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ
ВІЙСЬКОВОГО МАЙНА**

Правовий режим військового майна України регламентується за допомогою системи нормативно-правових актів, серед яких особливе місце посідає адміністративне законодавство. Зважаючи на це, можна стверджувати, що стан адміністративно-правового регулювання режиму військового майна безпосередньо впливає на ефективність матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України, що в свою чергу відображає їх стан бойової готовності та можливості протистояти різним загрозам національної безпеки нашої держави. Визначення основних недоліків адміністративно-правового регулювання режиму військового майна дозволить розробити рекомендації щодо їх усунення та сприятиме його удосконаленню в цілому.

Правову основу визначення режиму військового майна в Україні складають закони України «Про Збройні Сили України» [1], «Про оборону України» [2], «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» [3], «Про організацію оборонного планування» [4], «Про державне оборонне замовлення» [5], «Про державну підтримку підприємств, науково-дослідних інститутів і організацій, які розробляють та виготовляють боєприпаси, їх елементи та вироби спецхімії» [6] та інші. Ці закони регламентують такі основні питання правового режиму військового майна: порядок організації планування обсягів матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України; порядок замовлення та закупівлі військового майна; суб'єкти управління процесом матеріально-технічного забезпечення Збройних Сил України; порядок обліку, використання та списання військового майна та ін.

Вивчення основних законів, що регламентують режим військового майна, показує, що всі вони були прийняті в період з 1991 р. по 2000 р. Однак, в протязі наступних років до більшості з них вносились чисельні зміни та доповнення, спрямовані на удосконалення їх положень, приведення у стан, що відповідає реаліям сучасності. Наприклад, в червні 2016 р. було прийнято